

İMAM- HATİP OKULLARININ DÜNÜ ve MANİSADA BUGÜNÜ

1962 Yılında 16 yaşında çiçeği burnunda genç bir İzmir İmam- Hatip Okulu öğrencisiyim. Okumamda rahmetli babamdan çok İzmir Kestane Pazarından rahmetli Hacı Raif CİLASUN, Rahmetli Ali Rıza GÜVEN ve Ödemiş'ten Merhum Mustafa KÖSEOĞLU gibi ismini saymadığım bir çok İzmirli hayırsever ağabeylerimin sadece benim değil, Kestane Pazarında okuyan arkadaşlarımızın üzerinde çok büyük hakları vardır. Allah onlardan razı olsun. İki yıldır eğitim seminerlerim dolayısıyla gidip gördüğüm İzmir Kestane Pazarı Eğitim Kurumları bayrağının bugün Sayın Hasan DAYHAN ve yardımcısı Sayın Necati GÜRSÖZ'ün omuzlarında serpilip büyüyerek benim gibi bir çok zeki, dar gelirli yoksul Anadolu çocuklarının okumalarına vesile olmaktadır. Dün ve bugün Kestane pazarında kalan bizler hiçbir zaman bu büyüklerin haklarını ödeyemeyiz. 70 yaşında olmama rağmen her gün okuldan okula seminerlerim vasıtasıyla koşturmamın amacı onların bize verdiklerinin karşılığını vermektir. Çünkü onların ne amaçla bizi okuttuklarının bilinci içindeyim.

Burada merhum Hacı Raif CİLASUN amcalarımla beraber ülkemizin tanınmış hayırseverlerinden Bahariye Mensucatın sahibi Merhum Musa TOPBAŞ ağabeyimizi de zikretmek durumundayım. Onunla ilgili bir hatıramı da anlatarak esas Manisa'da İmam-Hatiplerin bugününü yazmak istiyorum.

1962 yıllarında haçça karayolu ile otobüslerle gidilirdi. Özellikle Kurban bayramlarında otobüs sıkıntısı dolayısıyla yolculuk çok zor olur, otogarlarda otobüs bulunmazdı. 1962 yılı Kurban bayramında İstanbul'dan Bahariye Mensucatın sahibi rahmetli Musa TOPBAŞ amca bizi dipten tırnağa kadar giydirdi. Hayatımda giydiğim dahil ilk takım elbise idi. Çünkü öğrenciliğim hep amelelikle geçti ve giysilerimi İzmir'in meşhur bitpazarı diye tabir edilen yerden satın alırdım. Kurban Bayram tatili için memleketim Afyon Dazkırı'ya araba bulamayınca Denizliye kadar gidebildim. Denizliden de Dazkırı'na araba bulamayınca Denizli'de otelde kalkmak zorunda kaldım ve bir otele girdim, kayıt oldum. Otelin holünde soba başında oturan halkaya selam vererek ben de sobanın başına oturdum. Oturanlardan biri nerde okuduğumu sorunca ben de İzmir'de okuduğumu söyledim. Bana hangi kolejde okuduğumu sordu. Çünkü ona göre Dazkırı'dan İzmir'de okuyan öğrenci olsa olsa zengin çocuğu olurdu.

Çünkü üzerimdeki elbise de onu gösteriyordu. İmam- Hatip Okulunda okuduğumu söyleyince, adamın yüzü ekşi erik yemiş gibi yüzü buruştu ve bana “ oğlum okuyacak okul mu bulamadın. Oradan çıkıp ne olacaksın, yarın modern dilenci olup cami önlerinde mendil açacaksın yazık değil mi gençliğine. Git doğru dürüst bir okulda oku” deyince korkunç bir psikolojik travmaya uğradım. Nutkum tutuldu, cevap veremedim. Biraz sonra beni horlayan bu insanın Denizli Endüstri Meslek Lisesinde öğretmen olduğunu konuşmalarından anladım. Oysa ki daha dün gibi hatırlıyorum 24 kişilik sınıfımızdan 3 profesör, bir doktor, müftü, öğretmen çıktı. Her birimiz girdiğimiz yerden yüz akıyla çıktık. Benim de meslek hayatımın yarısından fazlası Manisa Lisesinin idaresinde geçti.19 yıl Manisa'nın en büyük lisesinde görev yaptım. Yani arkadaşlarımızın hiç biri modern dilenci olmadı. Buldukları kurumlarda gayet verimli hizmetlerde bulundular. Bugün Türkiye’de devlete en az maliyeti olan bu okullardır. Zira bir çok ilde okul binalarını vatandaş kendisi yaptırmıştır. Başarılarıyla da kendilerini ispatlamış okullardı. Zira 28 Şubat öncesi İmam- Hatip Liselerinden ÖSS de derece yapan bihayli öğrenciler de çıktı. Hatta 28 Şubat öncesi üniversiteye girişte İmam- Hatip Liselerinin başarı ortalaması %27 iken, genel liselerin başarı ortalaması %21 civarında idi. Ama ne yazı ki Sayın Cumhurbaşkanımızı da yetiştiren bu okulların 28 Şubatta önü kesilerek çok büyük haksızlığa uğradılar ve ağır darbe aldılar. Çok şükür devletimiz bu okullarla beraber meslek okullarının önündeki duvarları yıktı ve meslek liseleri eski günlerine kavuşmaya başladı.

Gelelim İmam- Hatip okullarının bugünkü durumuna. Seminerlerim dolayısıyla Trabzon, Konya, İstanbul, İzmir. Uşak, Afyon Çanakkale, Balıkesir vs. bir çok illeri gezdim ve geziyorum. Bu illerde birçok liselerde eğitim seminerleri verdim. Her ilde Meslek liselerine yoğun bir ilgi gördüm. Bir eğitimci olarak bu gelişmeden memnunum. Gezim dolayısıyla İmam- Hatip okullarının yaygın olarak açıldığı iki il, özellikle dikkatimi çekti. Biri Konya, diğeri de memnuniyetle ifade edeyim Manisa. Bir zamanlar 1700 öğrencinin bulunduğu Manisa İmam- Hatip Lisesinde 28 Şubat sonrası öğrenci sayısı 150’ye, Manisa genelinde de 5.000’ne kadar düşmüştü. 28 Şubattan sonra bu okullar suyu çekilmiş göle döndüler ve birçok yerde öğrenci azlığından kapanarak binaları başka okullara tahsis edilmişti. Konya’dan sonra Manisa’da İmam- Hatip Okullarının gelişmesinin en büyük şansı ALTINSOY gibi eğitim aşığı ve İmam- Hatip sevdalısı bir il müdürümüzün bulunmasıdır. Üç yıldan beri görev yaptığı Manisa’da

Ahmetli, Alaşehir, Demirci, Gördes, Kırkağaç, Köprübaşı, Kula, Salihli, Saruhanlı, Sarıgöl, Turgutlu, Soma, Şehzadeler, Yunus Emre İlçelerinde İmam- Hatiplere yeni İmam- Hatip Lisesi ve İ.H.Ortaokulu ilave ederek mevcut 5000 öğrenci sayısını % 100 artırarak 11000 'ne çıkarmıştır. Başarısından dolayı Sayın ALTINSOY kardeşimi özellikle tebrik ediyorum.

İnsanı en iyi bilen, tanıyan yaracıdır. İkinci olarak da karı kocasını, koca da karısını tanır. Eğitimde de öğretmeni en iyi tanıyan ne okul müdürüdür, ne de müfettiştir, ne de Milli Eğitim Müdürüdür. Öğretmeni en iyi tanıyan öğrencisidir. Okullarda öğretmeni tanımak isterseniz öğrenciye sorun. Hangi öğretmen derste maç, hangisi askerlik hatırasını, hangisi çoluk çocuğunu ve hangisi ders anlatıyor. En doğru bilgiyi öğrenci verir. Okul müdürünü de en iyi tanıyan Ne milli eğitim müdürüdür, ne müfettiştir. Okul müdürünü en iyi tanıyan okulun hizmetlisidir. Okula ne geliyor, okuldan ne gidiyor 24 saat müdür hizmetlinin gözetimi altındadır. En doğru bilgiyi hizmetliden alabilirsiniz. Milli eğitim müdürünü de en iyi tanıyan okul müdürleridir. Salihli, Kırkağaç, Osmanlı, Muradiye ve Manisa Lisesi olmak üzere 50 yıldır Manisa'da çalışıyorum. Kısa süreli çalıştığım Osmanlı, Muradiye hariç, Salihli Lisesi ve Uzun yıllar çalıştığım Manisa Lisesi'nin öğrenci sayıları Kasaba nüfusundan fazla idi. Yurt içinde ve yurt dışında nereye gitsem mutlaka öğrencimle karşılaşıyorum. Bu gün iki kuruma gittim her ikisinde de hiç tanımadığım öğrencilerim beni kapıda karşıladı. Şunu söylemek istiyorum. Eğitim Seminerlerim dolayısıyla Merkez ilçe ve ilçelerde müfettişlerden daha çok okul geziyorum ve görüyorum. Gittiğim yerlerde mutlaka ya bir öğretmen öğrencim, ya da okul müdürü öğrencimle karşılaşıyorum. Gittiğim yerde milli eğitim müdürümüzün adı geçtiğinde okul müdürlerinden aldığım izlenimler, kalbi temiz, nasiyesi aydınlık ALTINSOY kardeşim için onur verici. Müşterek ifadeleri: “ Personeline değer veren, personelinin görüşlerini ayrıntılı olarak dinleyen, tecrübe ve deneyimi dikkate alan, kapısında kimseyi bekletmeyen, e- postasını ve telefonunu daima açık tutan, kendisine iletilen konular üzerinde titizlikle duran, Eğitim için çırpınan, mesai mefhumu olmayan, bulunduğu ilde ve gittiği ilçelerde emekli olmuş, okulunda ve bulunduğu yerde iz bırakan emekli meslektaşlarını ziyaret eden, onların görüşlerini dinleyen mütevazı, meslektaşlarına son derece saygılı bir amir” olarak ifade ediyorlar. Yarım asrını eğitimin içinde geçiren bir ağabeyleri olarak anlatılanlardan ALTINSOY adına guru duyuyorum. Zira 10'u aşkın milli eğitim müdürü ile çalıştım. İçlerinde

değerli arkadaşlarımız olduğu gibi kendini koltukla özdeşleştirenler de vardı. Yanlarına yaklaşmak mümkün değildi. Ama koltuktan düşünce yok olup gittiler. Rahmetli Ayhan Songar hocamızın koltukla ilgi bir tepiti vardı. Ruhü şad olsun. “ Türkiye’de bir takım bürokratlar koltukla yükselir, bir takım bürokratlar da koltuğu yükseltir” derdi.

Okul müdürü meslektaşlarımdan ve öğretmen arkadaşlarımdan aldığım bilgiler yanında benim de izlenimim, İl Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Mustafa ALTINSOY, Koltukla yükselen değil, koltuğu yükselten bürokratlarımızdan biri. 80 yıldır ülkemizin en büyük sıkıntısı da koltukla yükselen bürokratlardı. Adam – Vali fıkrasında olduğu gibi. Çok şükür son zamanlarda bu anlayış baya kırıldı. İl milli eğitim müdürümüz de kıranlardan biri. Kendilerinde İstanbul gibi büyük bir metropolde görev yapmanın ağırlığı ve olgunluğunu görüyorum.

Yarım asrını kesintisiz eğitimin içinde geçiren ve halen de eğitimin içinden biri olarak Manisa eğitiminin başında sizin gibi işinin ehli bir idareciyi görmek, personelinin olduğu kadar bizleri de sevindirmektedir. Yolunuz açık olsun, gayretleriniz daim olsun Sayın ALTISOY kardeşim.